

Ραδιοφωνική έκπομπή διά
τὴν 22 Φεβρουαρίου 1970
καὶ ὥραν : 22.30 - 23.00

Στὴν ἐκπομπὴν παρουσιάζουν ὁ ΚΩΣΤΑΣ ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ καὶ ὁ ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ. Τραγουδοῦ ἡ ΚΑΒΙΩ Δ Ε Ν Α Ρ Δ Ο Υ.

55

ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Δημήτρη, βρισκόμαστε στὴν δεύτερη Κυριακὴ τῆς Ἀποκριῆς καὶ φαντάζομαι ὅτι θὰ ἔχῃς ὅχι λίγα νὰ θυμηθεῖς ἀπὸ τὶς παλιές Ἀθηναϊκές Ἀποκριές.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Καλὰ πού τὶς εἶπες ἀποκριές Γιάννη, γιατί μοῦ θυμίσες ἕνα παλιό, παλαιότατο λογοπαίγνιο. Ποτέ οἱ Ἀθηναῖοι δέν ἦτανε εὐχαριστημένοι μὲ τὰ κερναβάλια τους. Ὅση ζωρότητα κι' ἂν εἶχαν οἱ μετεμφιεσμένοι, ὅσα πειράγματα κι' ἂν κάνανε στὸν κόσμο, οἱ Ἀθηναῖοι βρίσκανε τὶς Ἀποκριές σαχλές, ἀνάλατες καὶ κρῦες, τόσο πού ἕνας εὐθυμογράφος τῆς παλαιῆς ἐποχῆς ὁ Μπάμπης Ἄννινος ἔγραφε :

οἱ μασκαράδες κάνουνε μεγάλες φασαρίες
μὰ ἐφέτος οἱ Ἀποκριές εἶναι τελείως κρῦες
μὲ ἄλλα λόγια φίλοι μου, τὶς βλέπω καὶ τὰ χάνω
σάν κρῦες καὶ Ἀπόκρυες... καὶ κάτι παραπάνω.

ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Γράφανε λοιπόν τὶς Ἀποκριές τὸ κρυ μὲ ὕψιλον, γιὰ νὰ ἐπαληθεύῃ τὸ λογοπαίγνιον. Καὶ τὰ θεάματα τῶν δρόμων :

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Αὐτὰ ἦτανε καθημερινά. Ὅπου κι' ἂν στεκότανε κανεὶς θ' ἀντίκρυζε τὸ Γαῖτανάκι, τὴν Γκαμήλα, τὰ Ρόπαλα - στίς πλατεῖες - γιατί θέλανε ἀποχωριά, τὸ Γαῖδουράκι, τὸν Φασουλή, τὸν Ξυλοπόδαρο.

ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Ὁ Ξυλοπόδαρος τί ἔκανε :

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Πίποτε ἀπολύτως. Περνοῦσε στὸν δρόμο, ἀνεβασμένος στὰ ξύλινα

του πόδια πού τού δίνανε έ να ύφος δυό μιση μέ τρία μέτρα· φυσικά φορούσε ένα πανταλόνι ανάλογο, γι'νά καλύπτη τά ξύλινα πόδια καί περνώντας από τίς γειτονιές τής 'Αθήνας, γινότανε ό στόχος τής εύθυμίας του κόσμου, ιδίως των μικρών πού τόν κοιτάζανε μέ δέος καί τραγουδούσανε ρυθμικά : 'Ο ψηλέας, ό ψηλέας πού 'ναι καί μαντραχαλέας.

ΓΙΑΝΝΙΑΗΣ Τόν θυμάμαι κι'έγώ τόν ψηλέα τόν ξυλοπόδαρο. Είχε καί δυό είσπρακτορες μέ τά χωνιά πού μαζεύανε τίς δεκάρες του κόσμου. Στήν πραγματικότητα δέν ήτανε άποκηάτικο θέαμα ό ξυλοπόδαρος. "Ητανε ένα είδος έπαιτείας άφ'ύψηλου.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Όλα αυτά τά θεάματα ήτανε ένα είδος έπαιτείας. Γιατί νά είναι άποκηάτικο θέαμα ό άρκουδάς ;

ΓΙΑΝΝΙΑΗΣ Ποιός είπες ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ 'Ο άρκουδάς. "Ενας γύφτος πού γύριζε στους δρόμους μέ μιά συφοριασμένη άρκουδα, δεμένη φυσικά από τό ρυγχος μέ άλυσίδα. "Ενας άλλος γύφτος μέ τό τουμπελέκι, ήτανε ό προπομπός πού είδοποιούσε τό κοινόν γιά τήν άφιξη τής άρκουδας. Χαλασμός κόσμου στήν γειτονιά : 'Η άρκουδα, ή άρκουδα... Βγαίνανε στά παράθυρα οί γυναίκες, σχηματίζανε κύκλο τά παιδιά τής γειτονιάς. Καί άρχιζε ή παράσταση.

ΓΙΑΝΝΙΑΗΣ Σέ διανόπτω. Τήν έχω ιδεί κι'έγώ αυτήν τήν παράσταση. 'Ο άρκουδιάρης μέ τό ντέφι του έλεγε στήν άρκουδα : "Ελα νά μās δείξης τί κάνουν οί μαντάμες όταν ξυπνάνε τό πρωί. Καί όπως ήτανε θρθια ή άρκουδα, έκανε μέ τά δυό μπροστινά της πόδια ότι πλένεται καί ύστερα ότι χτενίζεται. Μά ό άρκουδιάρης εξακολουθούσε : "Ελα νά μās δείξης πώς πηγαίνουνε περίπατο οί μαντάμες. Καί έβαζε στό κεφάλι τής άρκουδας ένα παλαιό κουρελιασμένο γυναικεύο καπέλλο, ένω ή άρκουδα έκανε μερικά βήματα κουνώντας τά όπίσθιά της. Τέλος, ή τρίτη πράξις του έργου ήτανε όταν ό άρκουδιάρης

ἔλεγε στήν δυστυχεμένη του πρωταγωνίστρια : "Ἐλα νά μᾶς δείξης τί κάνει ἡ νύφη ὅταν περιμένει τόν γαμπρό... Καί τό κακόμοιρο τό τετράποδο, ξαπλωνότανε στόν δρόμο... Τότε γινότανε ἀλλαλαγμός τοῦ κόσμου ἀπό τά παράθυρα τῆς γειτονιάς. Οὐ νά χαθῆς πρόστυχε..."

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ "Ὅμως αὐτό τό ἀρκαδιόητο φενάλε ἔκανε τούς ἄνδρες νά βγαίνουν ἀπό τά καφενεῖα γιά νά δώσουν πενταροδεκάρες στόν γύφτο.

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Θά ἤθελα νά λέγαμε τίποτε καί γιά τό περιλάλητο Γαϊτανάκι.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Τό Γαϊτανάκι, ἦτανε τό ἀναμενόμενο θέαμα ἀπό ὅλους τούς ἀθηναίους. "Ἦτ' ἀνε θέαμα σχεδόν ὀλοκληρωμένο. Ἄντεπροσώπευε μιᾶ θεατρική παράστασι μπαλλέτου. "Ἄλλως τε γιά ἓνα Γαϊτανάκι χρειάζότανε καί τό πολυπληθέστερο συγκρότημα. Μπροστά ἐβάδιζε τό τύμπανο πού κροτοῦσε ρυθμικά, στρατιωτικά, γιά νά περπατᾷ τό συγκρότημα. Ἀκολουθοῦσαν οἱ μουσικοί, τρεῖς κατάκανόνα, κλαρίνο γιρᾶν κᾶσσα καί κλαπαδόρα.

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Πολύ φυσικό αὐτό. Τό κλαρίνο ἔπαιζε τήν μελωδία, ἡ κλαπαδόρα ἀνομπανιαμέντα καί ἡ γιρᾶν κᾶσσα κρατοῦσε τόν ρυθμό.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Λοιπόν ἔχομε καί λέμε : Ὁ τυμπανιστής ἓνας καί τρεῖς οἱ μουσικοί, τέσσερις. Ἀκολουθοῦσε ὁ κονταρᾶτος.

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Ποιός ἦτανε αὐτός ὁ κονταρᾶτος ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Ὁ ἄνθρωπος πού κρατοῦσε τό κοντάρι μέ τίς κορδέλλες γιά νά γίνῃ ὁ χορός. "Ἐχομε ἔως τώρα ;

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Πέντε. Οἱ χορευτές ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ "Ἦτανε σχεδόν κατά κανόνα ὀκτώ. Τέσσερα ζευγάρια. Φυσικά ὅλοι ἄνδρες ἀλλά μερικοί ντυμένοι μέ γυναικεῖα. Πέντε καί ὀκτώ ;

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Δεκατρία ἄτομα. Τέλος ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ "Ὀχι. "Ἐχομε τούς τρεῖς εἰσπράκτορες, παληάτσους ἀλευρωμένους μέ χωνιά...

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Δεκατρεῖς καί τρεῖς οἱ παληάτσοι εἰσπράκτορες, δεκάξη.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Κι' ἓνας μέ τήν συμφρίχτρα ;

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Δεκαεπτά. 'Ολόκληρος θίασος. Αύτός με τήν σφυρίχτρα τί
έκανε ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ "Ήτανε ο θιασάρχης νά ποθμε. Διού του τό συγκρότημα. Αύτός
μέ τήν σφυρίχτρα του έδινε τό σύνθημα τής έναρξεως του χορου
καί τής λήξεως του θεάματος. Αύτός έδινε καί τό ξεκίνημα
καί τό σταμάτημα.

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ 'Οργανωμένα τά πράγματα λοιπόν.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Βεβαίως. Καί γιά νά συμπληρωθή ή ιστορία, πρέξι νά σημειώσω-
με ότι τό Γαϊτανάκι, εμφανίσθηκε γιά πρώτη φορά στήν 'Αθήνα
στά 1908, δηλαδή πρό εξήντα δύο έτων. Τό σκέφτηκε καί τό έδη-
μιούργησε ένας ήθοποιός τής παντομίμας όνόματι Χρησιτίδης.

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Αύτά που τά ξέρεις ; Δέν φαντάζομαι νά τά γράφη στήν ιστορία
του θεάτρου ο Γιάννης Σιδέρης. Μου φαίνεται πώς υπερβάλλεις
λίγο Δημήτρη. Δές πράγματα που όέν μπορούμε νά τά εξακριβώσωμε

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Μέ συγκορείς. "Έχω ντοκουμέντα έντυπα.

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ "Έντυπα ντοκουμέντα γιά τό Γαϊτανάκι ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ "Απιστε θωμά. Δέν σου λέω νά βάλης τόν δάκτυλον επί τόν τύ-
πον τών ήλων, μά νά κοιτάξης καί νά διαβάξης αύτό τό χαρτάκι
πού εΐναι μία διαφήμησις...

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ Γιά τό Γαϊτανάκι ; Διαφήμησις γιά τό Γαϊτανάκι ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Μάλιστα. Στα 1935, έδώ καί τριάντα πέντε χρόνια τό Γαϊτανάκι
ήρρ κήθε σαν έπιχείρησις στα χέρια κάποιου 'Αθανασίου Ζέρβα
ο όποϊος γιά νά κάνη μία καινοτομία, τύπωσε καί φείγ βολάντ
όπως βλέπεις σέ κίτρινο χαρτί. 'Από τήν διαφήμησι αυτή μαθαί-
νομε πολλά πράγματα. Διάβασέ την.

ΓΙΑΝΝΙΑΝΗΣ (Διαβάζει) Τό εδτυχισμένο Γαϊτανάκι που βγαίνει κάθε χρόνο
πού τό έδωσε ο Χρησιτίδης καί τό παρέδωσε στον Κόνα καί τό
παρέλαβε τέλος ο Ζέρβας. Γεωργία, Νικολέττα, Νότα, 'Ελευθερία
οι χορευταί, από τά 1908. 'Ο ύποδευθυντής 'Αθανάσιος Ζέρβας.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Πρόσεξες μιά λεπτομέρεια ; Τά όνόματα : 'Ελευθερία, Πότα, Γεωργία, Νικολέττα, οί χορευτάί ! "Ανδρες μέ όνόματα γυναικεύα. Εχόλια όέν χρειάζονται .

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Καταπληθτικό είναι αυτό τό έντυπο. Είμαι βέβαιος ότι όέν θά τό έχη ούτε ό Κώστας Παπαγεωργίου ό άθηναίος στίς δεκάδες χιλιάδων τών θεατρικών του προγραμμάτων, ούτε ό Γιάννης Σιδέρης στό θεατρικό πουσεξο. Όμως νομίζω πώς είναι καιρός νά θυμηθούμε και κανένα παλιό άθηναϊκό αποικηάτικο τραγούδι. Είμαι βέβαιος ότι ή κλειώ θά μάς προτείνη...

ΚΛΕΙΩ ΔΕΝΑΡΔΟΥ Τό φιλή της μάσκας. "Ενα τραγούδι του Γιάννη Ψαρούδα από τά 1920, τραγ υδι μισοθ αιδνος.

(Μέ συνοδεία πιάνου) Μακριά πό του χοροθ τήν ζάλη
Μέσ' τό σκοτάδι, στήν αύλή,
σήμασε μιά στιγμή τή μάσκα
και μου όωσεσ ένα φιλή.

"Ενα φιλή γεμάτο γλύνια
γεμάτ πόθο φλογερο
πού τόσα χρόνια τό ποθούσα
και λαχταρούσα από καιρό.

Και μου 'πες πάο'το ένα μόνο
τό θέλει ή βραδυ' ή πελλη
Μιά τρέλλα είναι πού ξεχνιέται
της μάσκας τό φιλή.

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Τό φιλή της μάσκας. "Ενα άπλό τραγουδάκι, ένα χαριτωμένο ρυθμικό βάλε που έκανε τότε πάταγο επιτυχίας και έζησε άκόμη ως τίς μέρες μας.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Σκέφου Γιάννη ότι ενώ όέν είναι παρὰ ένα άπλό λαϊκό τραγουδάκι, τό τραγουδούσανε άκόμη και σέ ρεσιτάλ τραγουδιου.

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Ελέπω στήν έκδοσι του κομματιου, ότι στιχουργός είναι ό φημισμένος τότε δημοσιογράφος Γεώργιος Ψουδόπουλος, ό συνθέτης του όμως Γιάννης Ψαρούδας, τί ήτανε ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Άφ Διπλωματικός. "Ανώτερος υπάλληλος του 'Υπουργείου 'Εξωτερικών. Τόν θυμάμαι άκόμη μέ τό μοθσι του και τό μονύελο του μέ τόν χρυσό σκελετό και τήν μαύρη κορδέλλα... Κομψότατος κοσμικός τύπος.

ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Εά ήτανε πιανίστας έρασιτέχνης.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Ναι, μά ήτανε καλός πιανίστας φαίνεται, γιατί τόν προσκαλούσαν σέ πολλά σπίτια, όπου τόν παρακαλούσανε νά παίξη πιάνο γιά νά χορέφουν καδρίλλιες.

ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Καδρίλλιες ! Νά ένας παλαιός ομαδικός χορός πού έσβησε τελείως.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Ναι. Καί ήτανε χορός νά ποθμε πανζουρλιστικός. "Όταν ή οίκο-δεσποινα άνήγγελλε : Καδρίλλιες... τά ζευγάρια ήτανε έτοιμα από πρίν. Οί καβαλλιέροι φρόντιζαν ν' άγναζάρουν τίς ντάμες τους από τήν άρχή της βραδυάς γιά τίς καδρίλλιες. Καί ξέρεις γιατί ; Διότι μερικοί από τούς ε λ δ ι κ ο ύ ς πού διευθύνανε τίς καδρίλλιες, σέ άφουγη γαλλική γλώσσα, είχαν τό δικαίωμα καί ν' αυτόσχεδιάζουν όπως καί ό τι θέλανε. Είμαι γνωστόν ότι ό περίφημος κοσμογράφος δημοσιογράφος της 'Αθήνας, ό Πάνης ό Δαραλέξης - έχομε ξαναμιλήσει γι' αυτόν - μέσα στά παραγγέλματα του χορου πού έδινε, ξεφούρνιζε ξαφνικά καί μερικά όχι τόσο σεμνά. Λόγου χάριν πρόσταζε : 'Αμπρασσεέ βό ντάμ' ...

ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Φιλήστε τίς ντάμες σας... Εί λές ; Φαντάζομαι τί θα γινότανε.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Οί όροι καί ό κανονισμός του χορου επέβαλλε νά δεχθούν νά φιληθούν οί κυρίες από τούς καβαλλιέρους. Μά μερικές τό ξέρανε καί τό μαντεύανε καί άν δέν ή ελαν νά δεχθούν τό φιλή, προλαβαίνανε νά τοποθετήσουν στό μάγουλό της τήν δαντελλένια τους βεντάλια ώστε ό καβαλλιέρος ν' άκουμπήση τά χείλη του στήν δαντέλλα.

ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ 'Υπερβολική σεμνότης ή σεμνοτυφία.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Μάλλον τό δεύτερο, γιατί τά ήδη ήτανε μέν άγνά, μά μόνο φαινομενικώς. "Εχομε γι' αυτό μία μαρτυρία του Λουρη, του μεγάλου σατυρικού καί χαριτολόγου της έποχής εκείνης πού περιγράφει μία σκηνή σ' ένα δημόσιο χορό. Διάβασε Γιάγιο νά ίδης...

ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ εἶναι ἐνδιαφέρον. Γιὰ δόσε μου... (Διαβάσει)

κι' ἐνῶ ἐλέγοντο αὐτά, ὁ νεαρός καί πάλιν
ἐσάλταρε εἰς τόν χορόν μέ ζωντοχήραν ἄλλην
καί μόλις ἄφησε κι' αὐτήν καταμεσῆς τῆς οἴχας
ἐφάνη ἔξαφνα κηδὼν μέ ζωντοχήρας ἕλλας
διότι, ὡς ἐλέγετο, σ' ἐκεῖνον τόν χορόν,
εὐρέθη μία δωδεκάς σωστή ζωντοχηρῶν.

κι' ὁ νεαρός ἠρέσκετο εἰς πρώτην εὐκαιρίαν
νά φαίνεται τῶν ὀρφανῶν καί τῶν χηρῶν προστάτης
κι' ἠσθάνετο συμπάθειαν πρὸς τὴν ζωντοχηρείαν
καθ' ὃ ἰπότης εὐγενῆς καί δὴ ἀριστοκράτης.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Ἡ περιγραφή αὐτῆ τοῦ λουρη εἶναι κάπως ἐνδεικτικὴ γιὰ τὰ
ἦθη τῆς ἐποχῆς, μὰ ἄφου ἀκούσαμε κανένα τραγοῦδι ἀπὸ τὴν
Κλειώ θά σοῦ δώσω νά διαβάσης μιάν ἄλλη μαρτυρία τοῦ λουρη
κι' ὁ φανερὴ ἀκόμη.

ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Γιὰ τὴν ὄρα ἢ φίλη μας ἡ Κλειώ θά μας πῆ τὴν βλάχα τὴν παινεμέ-
νη, ἓνα ὀραιότατο τραγοῦδι ποῦ τραγουδιότανε κατὰ κόρον ἰδίως
τίς ἄποικηδες στὴν παλιὰ Ἀθήνα.

ΚΛΕΙΩ ΔΕΝΑΡΑΟΥ (μέ συνοδεία πιάνου) Ἐγὼ ἔμαι ἡ βλάχα ἡ παινεμένη
Ἐγὼ ἔμαι ἡ βλάχα ἡ ξακουστή
ποῦ τριγυρίζω στὰ βουνά κυνηγημένη
σὲν τὴν τρυγόνα ποῦ δέν θέλει νά
πιαστῆ...

Κ.τ.λ. Κ.τ.λ.

ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Καί τώρα περιμένω τὴν δεύτερη μαρτυρία τοῦ λουρη.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Περιγράφει ἓναν μεγάλο κοσμικὸ χορό, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁ-
ποίου σβήσανε ξαφνικὰ τὰ φῶτα... ἐνῶ ἐχόρευε ὁ κόσμος.

ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Τί λές ; εἶ εἶχῃ πολὺ ἐνδιαφέρον.

(Διαβάσει) καί μέσ' σ' αὐτό τό πατρυνί, κεριά καί φῶτα σβήνουν
καί γίνονται οἱ χορευταί, μαλλιὰ κουβάρια ὅλοι
φωνάζουν, πορώχνουν, σπρώχνονται, δέν ξέρουν ποῦ νά
μείνουν
κι' ἀνακατεῦνται μαζί, ἀγγέλοι καί διαβόλοι.
καί σιγαλοὶ ψιθυρισμοὶ ἀκούονται στό σκότος
κι' ἐσθῆτων μεταξίνων θροῦς καί φιλημάτων κρότος
καί ποῦ καί ποῦ, περιπαθῆς κυρίας στεναγρός

μά και ποικίλων κάποτε ήκούετο τριγμός.
 Τά κόμματα χορευτριών θά ήσαν, υποθέτω !
 πλήν όμως, σκότος άπεχθές, ές κόρακας έρρέτω,
 να δοθμε ποθ τον άνθρωπον ή μεση καταντά
 διότι περιέργεια μεγάλη μης κεντά !...

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Κι' άνάβουν τά φώτα Γιάγιο και ό Σουρής περιγράφει πώς
 βρέθηκαν τά ζευγάρια, άνακατωμένα, μέ τέτοια λόγια ποθ
 θά είναι κάπως δύσκολο να τά επαναλάβωμε από ραδιοφώνου.

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Τό γεγονός είναι ότι ή παληά 'Αθήνα περίμενε τήν 'Αποκρηά για
 να τό ρίξη έξω.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Θά αυτό είναι αλήθεια. Τό τραγουδι της βλάχας της παινεμένης
 ποθ μās είχε πριν από λίγο ή Κλειώ, ήτανε πραγματικά άπορη-
 άτιχο τραγουδι και ξέρεις γιατί ; Διότι συνηθιζότανε τότε
 πολύ τό τ ρ α β ε σ τ ί, να ντύνονται οί άνδρες γυναικεα
 κυρίως βλάχες και παραμάννες... και είναι γνωστόν ότι ένας
 σοβαρός άθηναίος, καθηγητής Πανεπιστημίου, θέλησε να τό ρίξη
 έξω μαζί μέ τήν συντροφιά του και ντύθηκε ... παραμάννα.
 Εγήμε έξω μέ τήν παρέα του και διεσκεδάζε ό άνθρωπος όταν
 ξαφνικάτόν περικύλισε μία ομάδα νέων... Και ό καθηγητής άνε-
 γνώρισε μέ τρόπο του πώς ήτανε φοιτηταί του...

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Δηλαδή έν τοθ βγάσανε τήν μάσια και τον άναγνωρίζανε, θά πά-
 θαινε άνεπανόρθωτο ρεζίλεμα ό άνθρωπος...

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Μέ χίλια βάσανε κατάφερε να τον γλυτώση ή συντροφιά του από
 τοθ νεαρούς ποθ θέλανε να τοθ βγάλουνε τήν μάσια και όπως
 μοθ έλεγε κάποτε ό μακαρίτης Δαραλέξης, από τήν άγωνία του
 και τον φόβο του, μουσκεύτηκε ό άνθρωπος...

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Βρέ τονκακομοίση τον καθηγητή. "Ιστερ' άπ' αυτό δεν φαντάζομαι
 να ξαναμασκαρεύτηκε ό χριστιανός.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Να ξαναμασκαρευτή ; "Ακουγε τελευταία Κυριακή 'Αποκρηάς και
 κλειδομπαρονότανε στο σπίτι του...

ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Πάντως, τώρα που θυμόμαστε μερικά αποξηράτινη Αθηναϊκά τραγούδια, ήθελα να σου πω, τί τρομακτική εξέλιξη στο καλύτερο είχε πάρει στην Αθήνα το αποκηράτινο τραγούδι. Μία από τις μεγαλύτερες επιτυχίες των τελευταίων 'τών σε τραγούδι με θέμα Καρναβαλιού, είναι αναμφισβήτητα το τραγούδι του Σακελλάριου 'Η γυναίκα έχει πάντα Καρναβάλι... Συμφωνείς ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Πώς μπορώ να διαφωνήσω Γιάννη αφού και οι στίχοι είναι καλοί και η μουσική δική σου ;

ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Σ' ευχαριστώ για το κομπλιμέντο. Το γεγονός είναι ότι εγώ ήθελα να θυμήσωμε αυτό το ευγενικό τραγούδι στους άκροατές μας, γιατί αν δεν είναι πολύ παλιό, δεν είναι όμως και τόσο νέο...

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Πρόσεχε Γιάννη γιατί θα γλυστρήσης.

ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Που να γλυστρήσω ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Αυτό το ωραιότατο τραγούδι : 'Η γυναίκα έχει πάντα Καρναβάλι, είναι από τα πρώτα τραγούδια που έχεις γράψει. Λοιπόν αν μαρτυρήσωμε την χρονολογία του, μαρτυράμε και τα χρόνια σου.

ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Και μήπως τ'α κρύβω ; 'Η κλειά θα μ'ες θυμίση αυτό το τραγούδι.

ΚΛΕΙΩ ΔΕΝΑΡΔΟΥ (με συνοδεία πιάνου) 'Η γυναίκα έχει πάντα Καρναβάλι
ξέρει πολλά
κι' αν της βγάλης τή μιά μάσκα έχει άλλε
σε ξεγελά...
κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Είδες τί έγινε Γιάννη ; Εκεί που φοβόμουνα μήπως γλυστρήσης, γλυστρήσαμε μαζί.

ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Πώς γλυστρήσαμε ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Γλυστρήσαμε από την εποχή που ζωντανεύουμε και πέραμε στην σύγχρονη - σχεδόν - Αθήνα.

ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Βέβαιη είναι η επιστροφή. "Ας ξαναγυρίσωμε στα παλιά.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Ξαναγυρίζομε... ~~αλλά~~ Σήμερα Γιάννη, στην Αποκρηά δεν μασκαρεύεται ο κόσμος. Όμως πενήντα έξιχνητα χρόνια πριν δεν υπήρχε σχεδόν Αθηναίος, ιδίως από τα λαϊκά στρώματα.

- ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Αυτό τό καταλαβαίνω. Καί ἂν δέν εἶχανε ἀποκρηάτικες φορεσιές ἢ δέν θέλανε νά κοδέφουν γιά νά νοικιάσουνε, μασκαρευόντουσαν ἔνεσοδα καί κιά ἀπλά. Ποῦ ἔλεγαν ὅτι πολλοί ντυνόντουσαν ἀραπάδες. Μουρίζανε τό πρόσωπό τους μέ φόθο, τυλιγόντουσαν μ' ἕνα σεντόνι καί νά ὁ ἀράπης ἔτοιμος.
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Εἶναι γνωστόν ὅτι στά 1882, ἔδω κι' ἑνενηντα περίπου χρόνια δηλαδή, ἔγινε μιὰ εἰσβολή ἀραπάδων στήν Ἀθήνα...
- ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Εἰσβολή ἀραπάδων ; Πῶς ; Ποῦ ; Πότε ;
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Σοῦ λέω, στά 1882. Ἦτανε ἡ ἐποχή πού ὁ ἄγγλος ναύαρχος Σέϋμουρ εἶχε ὑποτάξει τήν Αἴγυπτο. Τότε λοιπόν, στό καρναβάλι τοῦ 1882, οἱ ἐργάτες δύο τριῶν ἔργοστασίων τοῦ Πειραιῶς, κάπου πεντακόσιοι τόσοι ἐργάτες, ντυθήκανε ὅλοι ἀραπάδες μέ σεντόνια καί μουντζουρωμένα πρόσωπα καί ἀνεβήκανε πεζή στήν Ἀθήνα, γιά νά πάρουν μέρος στήν ἀποκρηάτικη παρέλασι ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Σταδίου...
- ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Πῶ πῶ ! Φαντάζομαι πεντακόσιους ἀνθρώπους, ντυμένους ἀραπάδες νά φωνάζουν ἕγρια καί νά χειρανομοῦν στήν ὁδόν Σταδίου...
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Καταλαβαίνεις ὅτι τά ὄματα δέν ἦτανε λίγα.
- ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Τί ὄματα ;
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Γιά ποιόν λόγο νομίζεις ὅτι μασκαρευόντουσαν ὅλοι οἱ ἀθηναῖοι σχεδόν ; Γιά νά γλεντήσουν παίρνοντας μερικές ἐλευθερίες πού δέν θά τίς ἔπαιρναν ἂν δέν ἦτανε μασκαρεμένοι. Ἡ τσιμπιά γιάγκο μου στά γυναίκεῖα μαλακιά, ἦτανε τότε στήν ἡμερησία διάταξι. Καί τό πείραγμα ἀκόμη περισσότερο... καί δέν ἀπολλεῖ-
 ὄτανε καί κανένα ἀρπαχτό φιλέ, κανένα ἀγνάλιασμα. Καταλαβαίνεις λοιπόν ὅτι ἕνας πολίτης στά καλά καθούμενα δέν θά μποροῦσε νά κάνη τέτοια πράγματα. Ἕνας μασκαρῆς ὅμως μπορεῖ νά κάνη τά πάντα.
- ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Τό καταλαβαίνω αὐτό.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Καί ξέρεις ποιά ήτανε τό άπορηάτικο σύνθημα ; παιδιά, πάμε γιά συγγένειες ;

ΓΙΑΝΝΙΑΗΣ Γιά συγγένειες ; τί έννοούσαν ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Μόλις βλέπανε μιá κοπέλλα στόν δρόμο, μιá κοπέλλα άγνωστη τήν άγκαλιάζανε καί τήν φιλούσανε : Μαριγούλα μου, τί κάνεις Μαριγούλα μου ποθ ήσουνε τόσον καιρό ; Καί μάτς καί μούτς τά φιλιά...

ΓΙΑΝΝΙΑΗΣ Έννοείτε ότι ή κοπέλλα ούτε γνωστή τους ήτανε, ούτε Μαριγούλα τήν λέγανε, μιá τό κόλπο γινότανε. Τά φιλιά τά είχαν δώσει στη άγνωστη κοπέλλα... καί σε πόσες άλλες έραγε.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Όλα αυτά Γιάγχο μου, τά δημιουργούσε ή σεξουαλική πείνα που έμάστιζε τότε τήν νεολαία καί αναγκαζότανε γιά νά νοιώση ένα όροσερό μάγουλο, νά έπιιαληται τίς άνύπαρκτες συγγένειες... Μαριγούλα μου... Μάτς μούτς... Δημητρούλα μου... άλλα φιλιά

ΓΙΑΝΝΙΑΗΣ Καί ύστερα από όλα αυτό τό γέντι του δρόμου, τό βράδυ γυρίζανε οι νέοι στις γειτονιές τους τραγουδώντας άλλο άθηναϊκό άπορηάτικο τραγούδι, τόν Σγουρό Βασιλιού.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Τόν Σγουρό βασιλιού ; Νά βέβαια είναι άπορηάτικο τραγούδι. Καί πολύ θά ήθελα νά τό άκούω .

ΓΙΑΝΝΙΑΗΣ Δέν είναι δύσκολο. Έκλειώ τό ξέρει ασφαλώς καί θά μ-ας τό τραγουδήση...

ΚΛΕΙΩ ΔΕΝΑΡΔΟΥ (μέ συνοδεία πιάνου) Μάννα μ' καλά Μάννα μ'...
Μάννα μ' σγουρός βασιλιούς
πλατύφυλλος καί όροσερός...

Κ.τ.λ. Κ.τ.λ.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Γιάγχο μου πάλι πέρασε ή ώρα μας καί πρέπει νά ριανόψωμε 'σρεβουάρ λοιπόν γιά τήν άλλη Κυριακή, τήν ίδια πάντα ώρα.